

Revelație

Stefan Doroftei Doimaneanu

Dorul se pierde în univers de gânduri,
Pleoapele aromite, în noapte se închid,
Adorm plutind pe aripi de nemărginire,
Oniricul mă prinde, frenetic și cupid.

Te văd pe stânci, scrutând în depărtare,
Sânii-ți sălbatici tresaltă-n goliciune,
Te reâmbraci cu-n răsărit de soare,
Marea te-alintă-n stropi, cu pasiune.

Sculptată-n piatra ce absoarbe infinitul,
Ești Zeea universului halucinant,
Ce-așteaptă ca Neptun să îi redea iubitul
Furat de Nereide și-ascuns după neant.

Mă fac degrabă val, izbindu-mă de dig,
Te-mbrățișez cu mii și mii de fluturi,
Mă plimb pe trupul tău cu spumă și cu frig,
Tresari, mă prinzi și în fiori te scuturi,

Mă reâncarc, mă recompun neistovit,
Fărâmele de vrajă se-ntorc pe corpul tău,
Din unde, soarele devreme s-a trezit
Să îți ofere-n taină, candid, surâsul său.

Deodat' am tresărit și visul a prins viață,
Razele astrului se dispersau prin flint
Tu îmi pictai sărut diamantin pe față,
Eu ochii-ți respiram din cupe de argint.